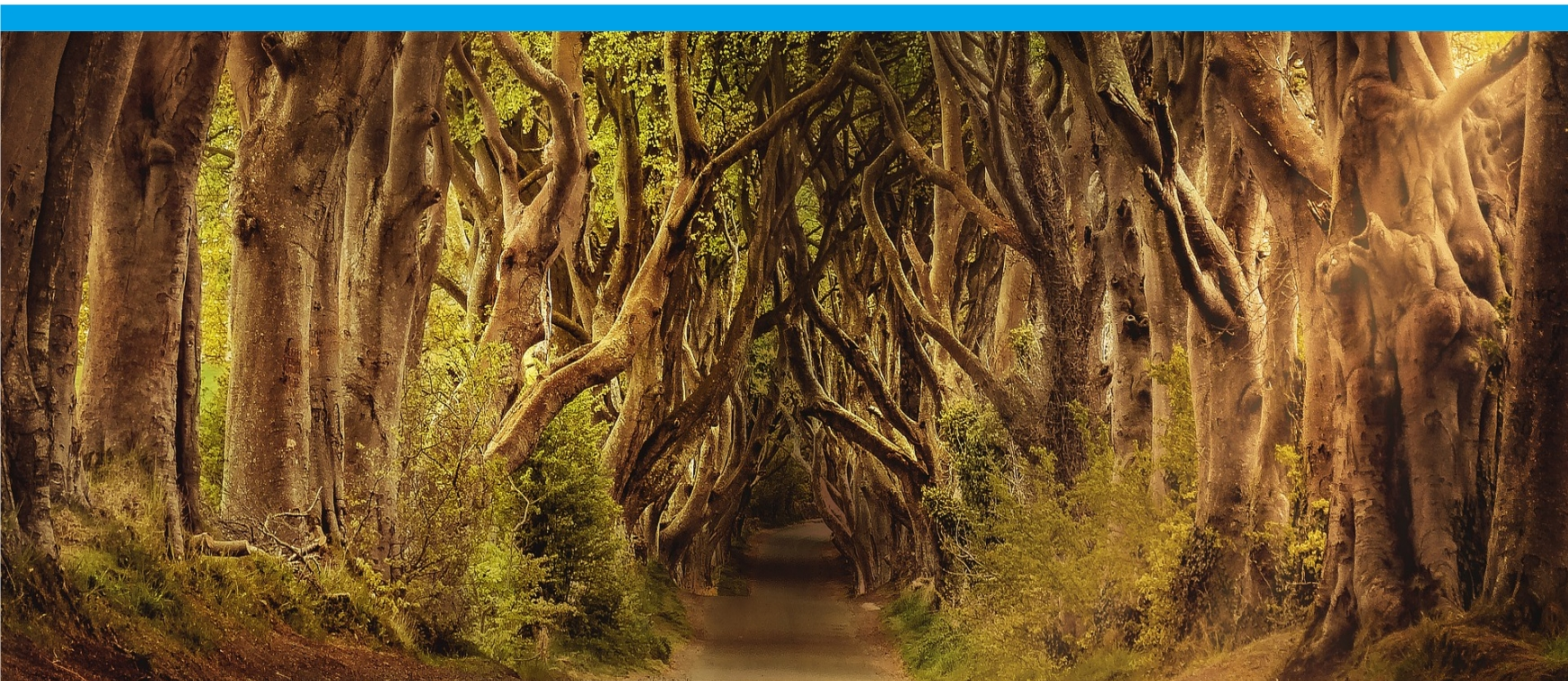

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 52 • אוגוסט 2019 • אב ה'תשע"ט

צַעֲדִים בְּמַסַּע

מקבוצת **כללית** מעל **100** שנה
הכי טובה למשפחה

גהה
המרכז לבריאות הנפש

גיליון מיוחד בשיתוף

קוראות וקוראים יקרים,

גיליון זה של מוטיב הוא ייחודי ומיוחד.
הכותבים הפעם הם מתמודדים ששהו ושוהים במרכז לבריאות הנפש גהה, וכחלק מתהליך החלמתם החליטו לכתוב כתיבה יצירתית.
מכתיבה זו עולים הכאב הנפשי והסבל שעברו בעת שחלו, אך גם התקווה והעצמה בהליך ההחלמה.
כשאני קורא את השורות בגיליון זה אני חש דרכן את עֲצַמְתָם של המתמודדים ואת מאבקם לשפיות ולבריאות נפשית.
אני בטוח שתחושות אלו יחלחלו גם אליכם ויסייעו לנו בשבירת הסטיגמה האופפת את תחום בריאות הנפש.
המתמודדים בחרו לצאת מהחושך אל האור ולהזכיר לכולנו שכולנו מטפלים ומטופלים בעת ובעונה אחת.

בברכה,

פרופ' גיל זלצמן M.D., M.H.A.
מנהל המרכז לבריאות הנפש גהה
ומנהל מחלקת יום לנוער

גיליון 52 מתחיל...

גיליון מוטיב זה שאתם עומדים לקרוא אינו גיליון מוטיב רגיל כפי שהתרגלתם בשנים האחרונות. גיליון מיוחד זה מוקדש כולו לאחת האוכלוסיות החלשות והכואבות בחברה, שסובלת מדעות קדומות, סטיגמות ורתיעה שלא בצדק: אוכלוסיית מתמודדי הנפש. אנו גאים לפרסם גיליון ראשון מסוגו, שיתוף פעולה ייחודי של מוטיב עם המרכז לבריאות הנפש גהה, שכל כולו יצירות שכתבו מתמודדי נפש ששהו ושוהים במקום. בגיליון תוכלו לקרוא שמונה יצירות, שיכניסו אתכם לעולמם הלא פשוט של מתמודדי הנפש בישראל.

מטבע הדברים היצירות בגיליון מובאות בעילום שם. זאת במטרה למנוע את זיהוי הכותבים ולשמור על כבודם ופרטיותם.

אנו תקווה כי גיליון זה יסייע ולו במעט לפורר דעות קדומות, סטיגמות ופחדים, ודרכו תוכלו להתוודע לעולמם של מתמודדי הנפש ולגלות שהשד אינו נורא כל כך.

קריאה מהנה,

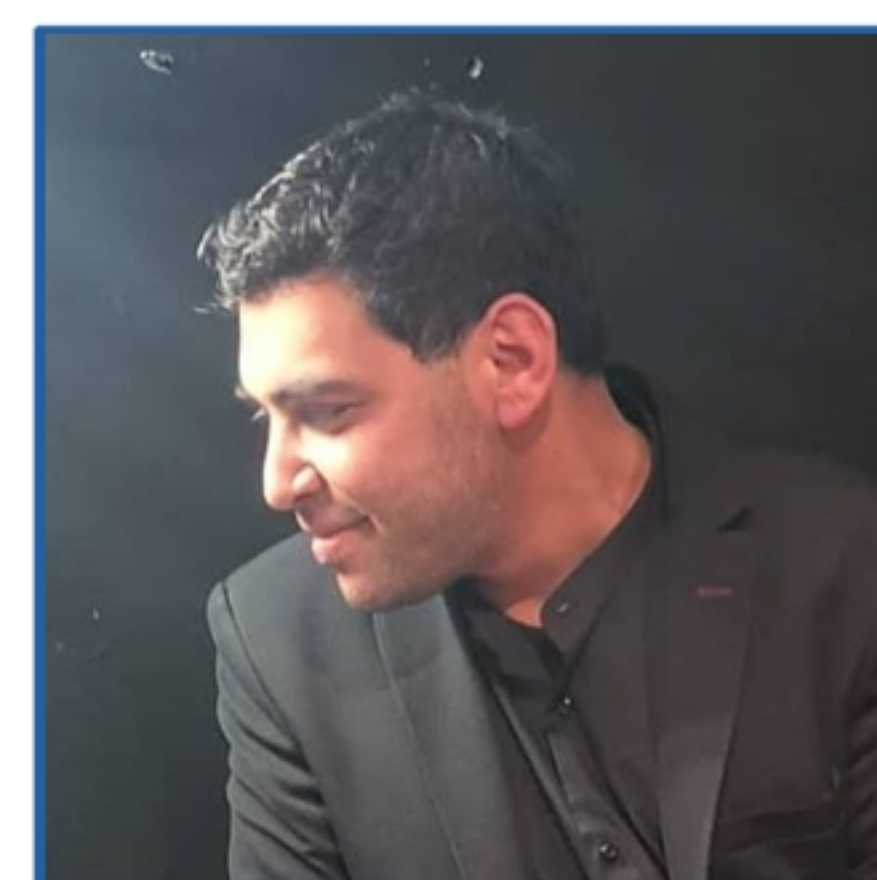

רובי גורדון

יאיר בן-חיים

אלירן דיין

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

היום שבו החופש נגע בי

אין זו אגדה, אני תמיד מספרת לעצמי ותמיד זוכרת את אותו היום שבו החופש נגע בי.

הייתי ילדה שבוכה מכל דבר. מסתגרת בחדר בתריסים סגורים וגם נעלבת מהר. מאידך היו לי תכונות של רצון ותמיד השגתי את מה שרציתי, הכול בגלל שהיה לי, כמו שאמרו לי, יותר מזל משכל. כשכבר התבגרתי המזל הפסיק להופיע והקשיים צפו.

קשיים חברתיים, קושי גופני ונפשי, החברים לא יצרו איתי קשר ולא הצלחתי להתמיד בעבודה. החגים עברו קשה ויום-יום הייתי ישנה במיטה וצופה בטלוויזיה. זה היה הריטואל שלי.

ודווקא כשלא ציפיתי לישועה הוא הגיע. נרשמתי עם כל הקושי ללימודים אקדמיים, היה לי רצון ללא מטרה – ואז הגיע החופש בדרך הכי נעימה שיש.

זה קרה כשכבר הייתי בערך שבוע סטודנטית, אחרי בחינות קבלה, בדרך לשיעור השני או השלישי שלי. הוא תפס אותי במסדרון ושאל איפה נמצא קורס מסוים שבמקרה (תודה, בורא עולם!) זה היה הקורס שאליו התכוונתי ללכת.

לאט-לאט הוא התחיל לשים עליי עין, ואז ראה עד כמה אני לא משתלבת בחברה ועד כמה אני תלושה מהמציאות. הוא הציע לי טרמפ, ובדרך היו קורים לי דברים שהיו מעניינים כל אדם שפוי ומודע ורק אותי לא עניינו, כמו מכונית מקושטת לכבוד חתונה וכמו מטוס שטס נמוך. הוא שם לב, אבל לי כבר לא היה מסתור.

הוא החזיר אותי לשפיות. פקח לי את העיניים בדרך הכי עדינה ומבורכת שיש. הוא שם לי את הקוראן בקול רם, והמנגינות האלה כל כך חדרו לתוכי, שעד היום אני מברכת את היום הזה שישבנו אצלו באוטו והוא פשוט שם לי מנגינה אחרי מנגינה, ואיך לאט-לאט המודעות נפתחה לי ופשוט נפתחה לי הנקודה שבתוך הנשמה. מאז החיים שלי זה כבר מסע אחר...

בוקר אחד התעורר הנסיך כולו שמחה וציפייה לביקור סבתו האהובה במעבה היער. הנסיך היה יפה תואר, טוב לב, חכם ועניו. כל תושבי הממלכה אהבו אותו. באותו בוקר יצא הנסיך לבקר את סבתו האהובה (במעבה היער). הוא לקח את תרמילו בידו ובסלסילה שם את העוגה שאָפָה במיוחד לסבתו האהובה. הוא נכנס ליער העבות וקצת אחרי מעד ונפל לבור עמוק מאוד. בקצה הבור נפרשו לעיניו שתי שורות של עצים גבוהים וזקופים עם עלי זהב וכסף שנצצו באור הירח. הוא קטף עלה זהב ועלה כסף, והכניס לתרמילו.

בסוף השדרה נגלה לו ים רחבי־דיים ובו שטה נסיכה יפת־מראה. הוא ניסה לשחות אליה ולדבר איתה. הוא חתר במלוא המרץ והספיק לגעת בנסיכה ולקבל ממנה טבעת זהב. כוחותיו אזלו. הוא נסחף לאי מבודד.

על האי היו חיות טרף רבות. הוא ניסה להימלט חזרה לים אבל הים היה סוער, והנסיכה נמוגה באופק.

מתוך המים הופיעה פתאום מכשפה זקנה. היא אמרה לנסיך שאם יבטיח לה את נעוריו, יוכל לשוב לחוף מבטחים. וכך היה. הנסיך שב לחוף מבטחים ושכח את הבטחתו. הוא הגיע לבית סבתו, נתן לה את העוגה שאפה, אחז בידה ושוחח איתה בנעימים.

הנסיך אמר לה כמה הוא אוהב אותה. היא נתנה לו שק עם מטבעות זהב, שמטה את ידו ונרדמה לנצח.

הנסיך לא חדל לבכות, דמעותיו יצרו יהלום ענקי, הוא הכניסו לתרמיל שהיה כבד־כבד מכל מה שאסף.

לפתע הרגיש עייפות נופלת עליו. המכשפה הגיעה ותבעה את נעוריו, וכך הפך הנסיך היפהפה לזקן נרגן. הוא תלש שערה אחת מראשה, וזו הפכה למטה קסמים. משפחתו לא ידעה שהנסיך הוא הזקן, והתאבלה עליו, התנכרה לזקן והשליכה אותו במדבר.

הוא יצא למסע עייף וחסר כול. היו לו רק נאד מים וכמה כריכים לדרך. עייף המשיך ללכת, מתבונן בשמים זרועי הכוכבים. לפתע יצאה בת קול ואמרה לו: "בוא אחריי ואקח אותך לנווה המדבר". הוא השליך את הכריך ולפתע הופיעה לפניו כרכרה רתומה לסוסים ופיה יפהפייה. הוא שאל אותה לשמה והיא ענתה לו: "אני הפיה שלך, קרולינה, באתי לקחת אותך לנווה המדבר".

בנווה המדבר היו צמחים רבים. הנסיך לקח זרע אחד מיוחד ושם אותו בתרמילו.

לפיה היו כוחות-על. היא נגעה בו במקל הקסמים שלה, וראה זה פלא, הזקן הנרגז הפך לנסיך יפהתואר, חכם וטוב-לב. הפיה לקחה אותו בכרכרה לארמון ונעלמה.

המלך והמלכה ערכו משתה לכבוד שובו. להוריו נתן עלה מכסף ועלה מזהב, את הזרע שקיבל מהפיה שתל בגינת הארמון, את היהלום שיבץ בטבעת הזהב שקיבל מהנסיכה, את מטבעות הזהב שקיבל מהסבתא חילק לעניי עירו, ובמטה הקסמים שקיבל מהמכשפה תקשר עם סבתו ברדת החשיכה.

בנשף פגש הנסיך את הנסיכה שראה בים. מבטיהם נפגשו ומיד הם התאהבו. הוא העניק לה את הטבעת עם היהלום והם התחתנו בחתונה מרהיבה, וכל תושבי הממלכה באו לחגוג עמם.

לא לְוַתֵּר,
 לא לְוַתֵּר עַל הַחַיִּים
 גַּם אִם זֶה בַּעֲסָה
 קַח הַכֹּל בְּסַבָּבָה פִּי זֶה הַכֹּל לְטוֹבָה,
 הַכֹּל לְטוֹבָה,
 הַכֹּל לְטוֹבָה.

יֵשׁ מִי שְׂדוּאָג שָׁם לְמַעַלָּה
 הוּא רוֹאֶה וְשׂוֹמֵעַ הַכֹּל
 דוּאָג שְׂיֵהִיָּה צָדֵק
 שְׂיֵהִיָּה לְכֹלָם רַק טוֹב
 גַּם אִם הַכֹּל נִרְאֶה אָפֹר וְשִׁקְעָתָ
 תָּרִים אֶת הָרֹאשׁ, תִּסְתַּכֵּל לְמַעַלָּה
 הוּא יוֹשֵׁב בְּמַרוֹמִים וְדוּאָג לְכֹלָם
 תֵּן חַיּוֹךְ, פִּי הַכֹּל לְטוֹבָה.

לא לְוַתֵּר,
 לא לְוַתֵּר עַל הַחַיִּים
 גַּם אִם זֶה בַּעֲסָה, קַח הַכֹּל בְּסַבָּבָה
 פִּי זֶה הַכֹּל לְטוֹבָה,
 הַכֹּל לְטוֹבָה,
 הַכֹּל לְטוֹבָה.

מִרְגִּישׁ פְּאָבִים בְּכָל הַגּוֹף בְּגִלְל הַסְּטָרְס
 לֹא מִצְלִיחַ לִישֹׁן, רַק חוֹשֵׁב וְחוֹשֵׁב
 מִרְגִּישׁ דְּכוּי בְּעִבּוּדָה
 לֹא סוֹלֵחַ עַל מַה שְּׁקָרָה
 רוֹצֶה רַק לְהִתְקַדֵּם קְדִימָה
 אָבֵל מִרְגִּישׁ שְׂאֲנֵי תְּקוּעַ
 הַלְכָתִי לְטַפּוּל וְלֹא עֶזֶר כְּלוּם.

וְאֲנִי הַבְּנֵתִי
 שָׂרַק אֲנִי יְכוּל לְטַפֵּל בְּעֶצְמִי...

התחלתי להרגיש את הרע בעקבות טראומה שעברתי.

עד אז הכול היה טוב, ופתאום הכול נהפך לשחור ולא הצלחתי לראות את האור. בגלל הקושי שהיה לי התחלתי לשנוא את עצמי ובעקבות כך – לפגוע בגוף שלי.

עשיתי הכול כדי להשחית את הגוף שלי: בליעת חפצים, כוויות, כוויות, חתכים, בריחה מבית החולים וניסיונות התאבדות. לא הצלחתי למות.

יש לי קושי בוויסות רגשי בכל פעם שפוגעים בי ואומרים מילה לא במקום.

אני הולכת בלי הרבה מחשבה ופוגעת בעצמי.

קשה לי מאוד שאני ככה מגיבה לסיטואציות שונות. הייתי רוצה להרגיש יותר טוב ולהיות חזקה ויציבה.

פעם אחת הרגשתי נורא בעקבות פגיעה מילולית, הרגשתי שאינני יכולה לשאת את הכאב (שוב, קושי בוויסות) ורצתי לפגוע בעצמי, אך לא היו לי אמצעים לכך באותו הזמן, אז ניסיתי דרך אחרת. חיכיתי לשעת כושר, וברגע אחד הצלחתי לברוח מבית החולים (שזה כמו לברוח מהמציאות).

הרגשתי רע כל כך שחשבתי ללכת ולהתאבד בקפיצה מהגשר הקרוב. עמדתי על המעקה, אך לפתע יד תפסה אותי ומנעה ממני לעשות את זה.

חזרתי בליווי שוטרים למחלקה מלווה בשוטרים. שם הכניסו אותי לחדר בידוד (איזולטור). בכיס שלי היה מצית. חשבתי לשרוף את עצמי (דבר שעשיתי בעבר ואף עשו לי השתלה). זה ממש בער בי, אך משהו בכל זאת עצר בעדי.

התחלתי לנסות ולחשוב:

הרי ניסיתי להתאבד ולא הלך לי. אולי כדאי לתת צ'אנס לחיים שלי?

התחלתי להיאבק עם עצמי ועם הרגשות הסוערים שבתוכי. הכול התפרץ – הבכי, הכאב. צעקתי וניסיתי להוציא את כל התסכול והכאב. רק לא לעשות את הדבר הזה. רק להתגבר על הדחף.

הבכי החל לשכוך, והרוגע ההתפשט בגופי. הייתי בחדר הבידוד עוד כמה דקות.

ואז פתחו לי את הדלת ויצאתי לחופשה למחלקה. רגועה, עם סיפור גדול שהצלחתי. הצלחתי להכיל את החיים שלי כמו ידני, אף על פי שזה קשה ורוב הזמן אני רוצה למות ולהזיק לעצמי. אני מרגישה סיפוק רב שאני מצליחה להתגבר. זה מראה לי שאני כן יכולה וכך מסוגלת לחיות. נכון, עכשיו זה קשה, אך אם אעבוד על עצמי בתמיכת צוות המחלקה המקסים שיש כאן בגהה, אני בטוחה שאוכל לצאת לחיים טובים ושמחים.

היום אני עדיין מאושפזת בגהה, זה שנה ושבעה חודשים. יש לי רופא בכיר מקסים והוא משקיע בי המון ועושה הכול כדי לעזור לי לצאת מהקושי ומהכאב. מדי פעם בפעם אנחנו יוצאים לגינה ועושים שם תרגילי קשיבות (MIND FOLNES), וזה עוזר לי להתמודד עם הקושי בוויסות איתי ועם הסביבה.

אני מקווה להצליח. כבר התקדמתי מעט ואני פחות פוגעת בעצמי פיזית. אני מנסה יותר לשלוט בעצמי. זה קשה, אך שווה את ההרגשה והסיפוק שבאים אחר כך. הם ממלאים אותי בשמחה ובתחושת ניצחון, ניצחון שאני מצליחה להתקדם בחיים ולהרגיש טוב יותר. ניצחון לנסות לחיות למרות הקושי.

25.7.2018

בימי שלישי אני באה מוקדם בבוקר למרפאה לבריאות הנפש (גם כשאין לי זריקה) ואני מבלה כל היום במרפאה... עד לקבוצה בשעת הצהריים...
רואה מזכירות בעבודתן המסורה, את האח שנכנסים אליו לזריקות ולבדיקות דם, והרופאים שנכנסים ויוצאים מהשיבה.
גם אני יושבת ומסתכלת. לעתים יוצאת החוצה לשבת על ספסל בגינה, אך עכשיו כבר חם, ובמרפאה יש מזגן...

17.9.2018

קיבלתי היום זריקה והעולם הפך מאפור בהיר לוורוד...
רואה בפתח תקווה את השלט: "טוב לי בפתח תקווה" עם ציור של לב עליו. ילדה הולכת עם בלונים שכתוב עליהם "יום הולדת שמח".
חושבת שגם לי טוב בפתח תקווה, ויהיה לי יותר טוב כשהחגים יעברו...
כבר עברו שבועיים ובעוד שבועיים יש קבוצה, ונחזור לשגרה.

29.9.2018

הרבה פעמים קיבלתי עודף של "שתי רחל".
פעם כששמחתי שקיבלתי "רחל", חשב המוכר שנתתי עשרים שקל במקום חמישים.
אמרתי שאני אוהבת את רחל. הוא שאל אם הייתה משוררת או שזאת לאה גולדברג. אמרתי שלאה גולדברג הייתה פרופסור לספרות ולכן נתנו לה מאה שקל. אמר שרחל כתבה שירים יותר יפים. זה שהיה לידי אמר שרחל הייתה מהעלייה השנייה.
טוב שפשוטי העם יכירו גם ספרות...
המוכר אומר שהפעם נתנו רק למשוררים ותמיד היו לאלה שבנו את המדינה.
הרופא אמר ששטרות כסף לא אומרים כלום על האדם.

שמה סוף לסמים

בעבר הייתי מכורה לסמים.

בעצם, עד גיל 29 כשהתחלתי את תהליך הניקיון, עברתי מאשפוז אחד למשנהו, ולקראת סוף הדרך – אף לתנאי חיים קשים מאוד.

כן, גם אני מתמודדת עם בעיה נפשית, והשילוב של ההתמכרות עם הבעיה הנפשית גרם לי לחיים ממש לא פשוטים.

בגיל 28 מצאתי את עצמי ברחוב ומשתמשת. למרבה האבסורד, בנקודה זו החל התהליך, כיוון שבשיטוטיי ברחוב מצאתי מִפְר נקי שאסף אותי אליו. הוא הכיר לי את הדרך, שיטת שנים־עשר הצעדים. איתו שיש הרבה אנשים במצבי שבחרו לא להשתמש והם מתמידים בתוכנית ובקבוצות תמיכה שנקראות NA.

הייתי שנה אצלו, ואז החלטתי שאני רוצה להפוך לעצמאית בחיי ולשמור על הניקיון מהסמים. לא שהיה לי רע אצלו, אבל החלטתי שאני רוצה שליטה על עצמי ועל ההחלמה שלי. לכן הלכתי לקהילה.

התרגשתי מאוד להתחיל את המסע שלי בהחלמה, אך לצערי לא תמיד היה לי קל. המשברים הנפשיים חזרו והופיעו, ולצערי, גרמו לי להיפלט מהקהילה לקראת הסוף. למרבה הפלא, זה לא שבר אותי כי באמת הרצון להיות נקייה היה חזק מאוד. שוב נכנסתי לקהילה. הפעם גם סיימתי. אחרי הקהילה הייתי בהוסטל. גם שם לא תמיד היה פשוט.

לנגד עיניי עמדה ההחלטה שקיבלתי על עצמי להיות נקייה מסמים ועצמאית.

בהחלטה הזאת סיימתי את ההוסטל בתחלואה כפולה, והגעתי לדיור מוגן.

במשך הזמן הצלחתי להגשים חלום שנשאתי עמי ולהפוך למדריכה.

היום לצערי, אני שוב בנפילה. כשנופלים קשה לעתים למצוא נקודות אור. אז אני מזכירה לעצמי את התהליך שלי – רק זה כשלעצמו נותן לי כוח לעבור את הימים החשוכים האלה.

החיים בתחום השגיאה: הישרדות קיץ '94

ניקה מתעוררת. מרגישה שכבר התעוררה היום. הידיים כואבות מאחיזת רצועות העור. דלת הפלדה של החדר הקטן נעולה. דרך החלון נראה כבר אור יום. היא מסתכלת למטה אל גופה הלבוש בכותונת לבנה. לא זוכרת שהתלבשה. מיטת הסוכנות שרגליה מחוברות לרצפה נדמתה לה גבוהה יותר. פחד חולף בין כתפיה. "אני במחנה ריכוז?" עוד מעט הם יבואו לקחת אותי", מנסה שוב ושוב להיחלץ מהרצועות. מותשת. עוצמת את העיניים.

ניקה מחוץ לחדר. משוחררת מהרצועות. שעת לילה. חושך. מתחילה ללכת. מסדרונות מתפתלים. נשימות אנשים ישנים בחדרים. רוצה להבין איך יוצאים מפה. גבר שמן הולך אחריה. מבקש את המשקפיים שלה. מסרבת. הוא לא מרפה. ממשיכה ללכת במסדרון המעגלי. נעצרת ליד השירותים. יש כבר אור בוקר. רואה חתול שחור. האומנם? מוסרת לשמן את המשקפיים שלה. נשכבת על הרצפה בתנוחת עובר. דוממת.

אחותה מצאה אותה שוכבת במיטה עם אישה זרה. מבוגרת. סבתא. סוף־סוף ישנה.
"קומי", מחבקת אותה.

היא לוקחת אותה ביד והן נכנסות יחד למקלחת המשותפת. המקלחת ריקה. היא מורידה את הפיג'מה.

"איפה המשקפיים שלך, ניקי?"

ניקה רועדת. עירומה. אחותה פותחת את המים החמים ונותנת לה סבון.
הרבה דמעות. דמעות. שתיהן מסתירות פנים.

בהתחלה קיבלה זריקות קלופיקסול. שניים היו ניגשים אליה, אחד אוחז בה כשהיא שוכבת על המיטה בעוד השני נועץ את הסם בישבנה.

" אבל למה זריקות?" מתחננת האם, "למה לא תרופות?"

" היא מתנגדת", עונה לה אחד האחים.

"אני אדבר איתה, היא לא תתנגד יותר."

בחדר העיסוק לא פוסקת לעסוק בציור ובכתיבה. מעלה את הווליום של הרדיו בחדר. יוצאים לה ציורים זוועה, אבל את זה היא לא רואה. היא שמחה ומתרגשת מכל דבר שבכריאה.
כדור פרפנן כחול, כדור טגרטול לבן גדול, פעמיים ביום, בוקר וערב.

אחר הצהריים בשירותים נערה עומדת קפואה מול הכיור. ממלמלת, כמו מתפללת, ממוללת את ידיה. אחרי זמן ממושך, כמו מחושב בדיוק אין־סופי, היא ניגשת לכיור. פותחת את המים ושוטפת את הידיים. סופרת בקול ברור: אחת. שתיים. שלוש. ארבע. חמש. שש. שבע. שמונה. תשע. עשר. וסוגרת באחת את הברז. קופאת.

אחר הצהריים מתנגבת במקלחת המשותפת. הרבה נשים. המולה. מאחור אישה יפה נוגעת בכתפה בכעס. עומדת זקורה מולה, עירומה. קעקוע שחור של עקרב בין שדיה. ניקה מגיבה מיד: "שלא תעזי לגעת בי יותר!" מאיימת בקול גבוה, "אין לך מושג עם מי את מתעסקת!" מוסיפה בארס. היא ממשיכה להביט בעיניה מבלי להרפות עד שהיא מסתובבת ממנה.

כל יום אחר הצהריים החברים באים. אימא מגיעה. מקבלת המון מתנות. כל יום. בכל לילה אימא שלה נפרדת ממנה אחרי שהתקלחה, כשהיא במיטה, רגע לפני שמכבים את האורות.

הולכת להשתין בלילה. בתא השירותים מולה יושבת אישה זונה. הדלת פתוחה. מכנסיה שמוטים על הרצפה. היא משלשלת ומפצחת גרעינים.

יש לה שומר. חייל בן שמונה-עשרה. הודי. מאוהב בה. ובגינה הוא כורע ברך כשלושה מטרים ממנה. לא מסיר את עיניו ממנה.

יום אחד מצאה את עצמה מתקשה לצאת מהמיטה. חשבה שהיא חולה, והאחות התורנית הסכימה שתישאר במיטה. " אבל מחר את קמה", אמרה לה.

בכל יום, שלוש פעמים ביום, היא גוררת את עצמה בחוסר חשק אל חדר האוכל הגדול עם כולם. בחדר האוכל מערימה לצלחתה ומביטה סביבה.

היא לא מסוגלת לאכול. הריח שעולה מעורר בה בחילה.

רק שתי פרוסות המלון שמונחות על המגש שלה נראות לה ניטרליות. היא יודעת שהיא צריכה לאכול משהו. היא לא אכלה דבר בארוחת הבוקר.

ביד אחת אווזת בפרוסת המלון ובאטיות ועדינות נוגסת בה. לרגע מרגישה שהיא מתחילה להקיא בשל העסיסיות הרטובה של הפרי. מתאפקת. נושמת, וממשיכה לביס הבא.

כבר לא רוצה את החברים שיבואו. והזונה כבר בכלל לא מתעניינת בה. היא רוצה שהסיוט ייגמר. היא רוצה הביתה.

כנפי יונה - סמל לבית המרפא גהה

זוג יונים בנו קן. בלילה הם בקן, ובימים נודדים. הגוזלים גדלו ועפו. עברו שנים והנה ערב אחד חזרו לקן, ובקן חיכה להם נחש ארסי, ועוף טורף בחוץ.

מנופפים בכנפיים ומחכים להצלה – ואין מושיע. יונה נכנסה לקן, הוכשה על ידי הנחש, נפלה מן הקן ומתה. העוף הטורף לקח אותה בציפורניו ועף לשמים.

יון חזר לקן לבדו, בוכה וכאוב. שוב יום ושוב לילה, הימים עוברים ואין רצון לעוף. כאב ובכה יום ולילה וראה את זוגות היונים האחרים שרים ומאושרים והוא כאוב ובוכה יום ולילה, אין מושיע.

הימים עוברים והעולם קודר ויום-יום נעשה יותר ויותר שחור. חשב שסוף החיים קרב ומתקרב. השכל כבר לא פועל. כל הדלתות סגורות, העולם נחרב ואין מציל ואין מושיע. לחיים אין משמעות. לטיפות גשם ומבול אין משמעות. השמים והארץ הם השמיכה. מי יודע מי אחרי מסך ישנו עוד משחקים רבים.

ביום מן הימים שב הנחש לקן. הפעם מחכה לו נחש. רצה להיכנס ולהתאבד, אך האל רצה אחרת ושוב העוף הטורף צד את הנחש ויד הגורל רצה אחרת ומכוונת למקום אחר... והנה שלט עם סמל כנפי יונה. שמח ונזכר בימים הטובים שהיו להם יחדיו. לרגע חשב שהוא חולם, הוא נרדם ונפל לחצר של כנפי יונה – הצלת חיים העונה לשם גהה.

כשהתעורר ראה סביב מלאכים ולא בלבוש לבן, הכנפיים נשברו מן הנפילה ולא יכול יותר לעוף. המלאכים מטפלים בפצעים ומגישים כל העזרה בחום ובאהבה.

לרגע חשב שהגיע לגן העדן האמיתי, אך לא כך מלאכים שמצילים חיים שנותנים תקווה, ובניגוד לרופאים, הם עושים זאת ללא זריקות וניתוחים כואבים, אלא בליטופים ואהבה, מנקים צלקות ומרפאים פצעי נפש שלא רואים.

רק הם יודעים. פותחים שערים בלב רחב ולא מדלגים על אף לא אחד. בשבילם אין יום ואין לילה. עזרה ונתינה זוהי מטרתם תמיד.

קטונתי להגיד שמות... כל אחד ואחד שלוחי שמים ומעלות, כל אחד במקומו שאי אפשר לתאר במילים... והצוות היקר מכול, אתם עוזרים לזולת שלא יודע ולא יכול להחזיר, אלוקי השמים יחזיר בטוב את כל משאלות לבכם.

אתם שתלתם עץ אהבה שאחרים ישבו בצלו בשלווה ובמנוחה.

31.3.2019

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

info@motiv-magazine.co.il

052-5331111

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

